

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

OPENBARE COMMISSIEVERGADERING

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR FINANCIËN EN BEGROTING

VERGADERING VAN DINSDAG 25 JUNI 1996

Interpellatie van de heer Stefaan Platteau tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over de vertraging waarmee de algemene rekeningen van de Vlaamse Gemeenschap worden voorgelegd

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.12 uur.*

Interpellatie van de heer Stefaan Platteau tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over de vertraging waarmee de algemene rekeningen van de Vlaamse Gemeenschap worden voorgelegd

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Platteau tot mevrouw Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over de vertraging waarmee de algemene rekeningen van de Vlaamse Gemeenschap worden voorgelegd.

De heer Platteau heeft het woord.

De heer Stefaan Platteau : Mevrouw de minister, collega's, krachtens het koninklijk besluit van 12 september 1983 zijn handelsvennootschappen van enige omvang, en ook openbare instellingen die volgens hun statuten een opdracht van commerciële, financiële of industriële aard vervullen, verplicht hun jaarrekeningen en de bijbehorende stukken in te dienen, uiterlijk zeven maanden na de afsluitingsdatum van het boekjaar. Vanuit mijn eigen beroepservaring weet ik dat verzekeringsmaatschappijen drie weken voor de algemene vergadering, en in elk geval uiterlijk op 30 juni, hun rekening bij de Controledienst der Verzekeringen moeten indienen. Daar wordt zeer streng op toegezien. Ten aanzien van de gemeenten is de wetgever nog strenger, vooral sinds op 1 januari 1995 het koninklijk besluit op de gemeentelijke comptabiliteit in werking is getreden. Terwijl men voorheen tot eind maart de tijd had om de jaarrekeningen af te sluiten, moeten ze volgens de huidige regeling ten laatste op 1 maart van het volgende dienstjaar al aan het college van burgemeester en schepenen worden toegezonden. Wat bepaalt de wetgeving in kwestie voor de Vlaamse overheid ? Artikel 50, paragraaf 2 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de Financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten stipuleert dat de wet de algemene bepalingen

vastlegt die op de begrotingen en de boekhouding van gemeenschappen en gewesten van toepassing zijn.

Het kan bezwaarlijk een kleine anomalie van de financieringswet worden genoemd, dat de Vlaamse Gemeenschap op een wet van haar federale collega's moet wachten om het kader voor de begroting en de rekeningen uit te tekenen. Maar goed, het is nu zo. Zolang artikel 50 niet in voege kan treden, blijven we onderworpen aan de comptabiliteitswet van 28 juni 1963, gewijzigd door de wet van 28 juni 1989 en gecoördineerd door het koninklijk besluit van 17 juli 1991. Deze wetgeving bepaalt duidelijk dat de eindrekeningen ten laatste op 30 juni van het jaar volgend op de begroting, bij het Rekenhof moeten worden ingediend. In de loop van de maand oktober kan dan door het Vlaams Parlement over het decreet houdende eindregeling van de betreffende begroting worden gestemd.

Ik heb deze introductie gegeven, omdat ik van oordeel ben dat men met rekeningen niet netjes en tijdig genoeg kan zijn. Men moet niet aan budgettaire archeologie doen. Uit ervaring weet ik trouwens dat collega's van mij uit de privé-sector correctioneel zijn veroordeeld, omdat hun bilan te laat was gekomen. Uit andere ervaringen weet ik ook dat het aan de grote klok zou hangen en dat zeker sancties van overheidswege zouden volgen, wanneer een gemeente een jaar durft te wachten met het neerleggen van haar rekeningen. Welnu, wat de Vlaamse regering betreft, liggen de zaken helemaal anders. Ik heb het chronologische overzicht van de verwerking van de Vlaamse rekeningen op een slide gezet. Uit kolom twee kunt u afleiden dat de Nationale Thesaurie tot 1990 documenten heeft doorgestuurd. Vanaf 1991 komen de gegevens uit eigen bronnen. In kolom drie is de verzending van de algemene rekening naar het Rekenhof opgenomen, waarna dan een ontwerp van decreet wordt opge maakt. In kolom vier vindt u de goedkeuring van de algemene rekening door het Rekenhof terug, gevolgd door de goedkeuring van het decreet door de Vlaamse regering in kolom vijf en door het Vlaams Parlement in kolom zes. De gegevens over de publicatie in het Belgisch Staatsblad staan in kolom zeven. Ik had het daarnet over archeolo-

Platteau

gie. Welnu, de laatste publicatie in het Belgisch Staatsblad dateert van maart 1994 voor rekeningen van 1985. U kunt uit dit overzicht ook afleiden dat de bewerkingen voor de rekeningen van 1986, 1987 en 1988 eindigen bij de Vlaamse regering. Ze zijn daarna nooit doorgespeeld aan het Vlaams Parlement. Men kan zeggen dat dit een erfenis uit het verleden is van de federale regering, maar sinds 1991 werkt de Vlaamse regering met eigen middelen en documentatie. De rekeningen van 1991, 1992, 1993, 1994, en ook 1995 – het is immers bijna 30 juni – zijn zoek. We beschikken niet over de gegevens en we zullen ze ook niet gemakkelijk in handen krijgen. De moeilijkheden zijn trouwens in 1991 begonnen. Men wijt dit aan de briefwisseling en wat nog meer, maar daar bekommer ik me eigenlijk niet zozeer om. Wat mij als parlamentslid en als belastingplichtige interesseert, zijn de rekeningen van mijn parlement en mijn regering, zodat ik weet wat mijn regering met mijn geld doet. Dit chronologische overzicht vormt de essentie van mijn interpellatie.

Mevrouw de minister, ik geef graag toe dat er enige verbetering merkbaar is vanaf 1991, sinds u een beroep kunt doen op een eigen gegevensbank en niet meer op de federale thesaurie bent aangewezen. Dat het voor de rekeningen tot en met 1990 grotendeels een erfenis van het verleden betrof, wil ik nog net geloven. Ik weet dat u geregeld door middel van briefwisseling hebt aangedrongen, maar ik constateer dat het in onze Vlaamse regering en in ons Vlaams Parlement niet beter gaat dan op het federale niveau. Althans wat deze materie betreft, zeg ik daarom : wat we zelf doen, doen we slechter.

Trouwens, nu ik de rekening van 1988 voor mij heb liggen, vraag ik u waarom de eindregelingen van 1986, 1987 en 1989 al niet veel eerder naar voren zijn gebracht. Het komt me voor dat dit getalm van de Vlaamse regering niet echt getuigt van een overdreven bekommernis of van een oprechte politieke wil om ten aanzien van het parlement werkelijk iets aan de achterstand te doen. Ik meen nochtans te hebben begrepen dat deze kwestie niet alleen bij de liberale fractie gevoelig ligt. We worden hier geconfronteerd met een budgettaire archeologie die we moeten veroordelen en die absoluut moet worden verholpen. Ik wil de schuld in niemands schoenen schuiven, maar het kan zo niet verder.

Mevrouw de minister, ik vraag me trouwens af hoe men in 's hemelsnaam een begroting kan opstellen, laat staan rekeningen kan opstellen, wanneer men niet over de eindcijfers van het vorige jaar beschikt. Ik heb 35 jaar balansen opgemaakt in de privé-sector, in een bedrijf dat niet zo klein was. Ik had zoiets onmogelijk voor elkaar gekregen, als ik niet het eindcijfer van het vorige jaar had gekend. Ik herhaal dat ik geen schuldige wil aanwijzen. Het is mijn bedoeling naar een verbetering te streven. Men zou van een minister kunnen verwachten dat ze zegt dat

ze haar best heeft gedaan, maar dat de correspondentie met het Rekenhof eigenlijk niet veel heeft opgebracht, niettegenstaande er een beroep is gedaan op de voorzitter van het Vlaams Parlement. Hij heeft brieven geschreven om de zaak sneller te doen gaan, waarvoor ik hem nog persoonlijk wil danken. De respectabele controle-instansie, die het Rekenhof is, zou de rekeningen te traag verwerken, zo luidt het. Op 7 maart jongstleden is er onder meer een brief geschreven. Als we weten dat het Rekenhof eind 1993 al in het bezit werd gesteld van de rekening voor 1991, dan schijnt het op het eerste gezicht al te gortig dat de controle in maart 1996 nog altijd niet is afgerond. Nochtans, op het tweede gezicht, blijkt het Rekenhof tussen die twee data hoegenaamd niet te hebben stilgezeten. Omdat de tussenliggende episodes evenwel minder bekend zijn, zal ik hier nader op ingaan.

Al op 16 augustus 1994 liet het Rekenhof aan minister Demeester-De Meyer weten dat het een eerste onderzoek had beëindigd voor de rekeningen van 1991. Vanaf dan beginnen de problemen voor de – wat ik noem – nieuwe periode. Het Rekenhof heeft op dat ogenblik op ettelijke aberraties en onduidelijkheden in de rekeningen gewezen. Om alle ongerijmdheden en anomalieën op te sommen had het Rekenhof niet minder dan negentien bladzijden nodig. Er bleken onverklaarbare verschillen, soms oplopend tot tientallen miljoenen frank, te bestaan tussen de budgettaire en de financiële saldi op rekening van de rekenplichtigen. De rekeningen die in de algemene rekeningen waren opgenomen als rekening zonder transacties, bleken wel degelijk bewerkingen te bevatten, zowel op het vlak van de begroting als op dat van de thesaurie. Ergens werden vastleggingsverrichtingen opgenomen ; elders werden bedragen voor ontvangsten en uitgaven gewoon omgewisseld. Nog ergens anders stuitte het Rekenhof op overboekingen, die ofwel niet op hun plaats waren, ofwel onvoldoende waren toegelicht. Om een lang verhaal kort te maken, er waren negentien bladzijden met aanmerkingen.

Ik heb hier een verslag van de Nederlandse kamer van het Rekenhof, gedateerd 16 augustus 1994. Inzake de timing van de controle van de eerste volledige Vlaamse rekening had de ploeg Algemene Rekening gehoopt dat met een team van twee controleurs drie maanden zouden volstaan. Uitgedrukt in kalendermaanden slaagde men er niet in dit waar te maken. Bij het afleggen van deze eerste autonome rekening kon namelijk geen ononderbroken periode worden doorgewerkt, aangezien men, bijvoorbeeld, moest wachten op alle afgesloten ontvangsten- en gemengde rekeningen, die gestaag maar mondjesmaat aan de cel Algemene Rekeningen werden voorgelegd. Ook waren bij de administratie opgevraagde bijkomende inlichtingen niet altijd vlug beschikbaar. Na deze eerste ervaring hoopt men een dergelijke vertraging in de toekomst organisatorisch beter te kunnen opvangen. Tot daar het verslag van het Rekenhof.

Platteau

Mevrouw de minister, uw vaag-algemene antwoord van eind oktober bevatte in wezen al evenmin een antwoord op de vele technische opmerkingen van het Rekenhof. Ik kan me amper voorstellen dat de mensen van het Rekenhof flink zijn geholpen met vaststellingen zoals : de rekening 1990 sluit niet aan bij de rekening van vorig jaar, of, een aantal cijfergegevens zijn fout. En hoe de onduidelijke ministeriële suggestie om zoveel mogelijk verbeteringen gemakshalve maar ineens naar de algemene rekening 1992 door te schuiven, te rijmen valt met een zuivere boekhoudtechniek, is me al helemaal niet duidelijk.

Het enige constructieve element in de bewuste brief van de minister was het voorstel om een werkgroep op te richten met mensen van het Rekenhof en van de administratie Financiën en Begroting. Dit voorstel werd door het Rekenhof aangenomen. Deze werkgroep vergaderde welgeteld één keer, namelijk op 7 december 1994. Er werden twee principiële problemen behandeld : de vertraging bij de behandeling van de correctieboekingen op het Rekenhof, het afleggen van de rekeningen en het afsluiten der ontvangstenrekeningen. Wat de algemene rekening 1991 betreft, kwam men overeen dat de gesignaleerde anomalieën betreffende de ontvangstenrekeningen 1991 wel degelijk in de algemene rekening van datzelfde jaar moesten worden rechtgezet. Ze konden dus niet naar 1992 worden doorgeschoven.

Zowat een half jaar na deze vergadering vernamen we dat er onoverkomelijke moeilijkheden waren om de vorige niet-afgesloten rekeningen 1988-1990 op die van 1991 te laten aansluiten. Pas na oplossing van deze aansluitingsproblemen, zou men zich opnieuw over de algemene rekening 1991 kunnen buigen om daarna de rekeningen 1992 en 1993 aan de beurt te laten komen.

Men kan in elk geval onmogelijk beweren dat de rekeningen 1992 en 1993 niet kunnen worden ingediend, omdat het Rekenhof niet de verwerking van de rekening 1991 niet rond krijgt. Mevrouw de minister, we zijn precies in het slop geraakt, omdat uw eigen diensten geen raad weten met de veelheid aan opmerkingen die het Rekenhof over de rekening 1991 heeft geformuleerd. De juiste vertaling van uw verklaring dat het Rekenhof uw strakke tempo niet zou kunnen volgen, is dat de onzorgvuldige manier van werken van uw administratie een hoop nutteloos en tijdrovend werk veroorzaakt. Wie draagt de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor de kolossale achterstand ? Dat laat ik in het midden.

Mevrouw de minister, de laatste keer dat deze commissie is samengekomen, hebt u zelf het spanningsveld aangestipt tussen enerzijds de politiek belangrijke actualiteitswaarde van een rekening en anderzijds de in boekhoudkundig opzicht vereiste continuïteit. In uw verklaring ontwaarde ik toen een onderhuidse wrevel, omdat de Vlaamse kamer van het Rekenhof zich minder soepel zou op-

stellen dan haar Franstalige tegenhangers. Bij deze lasten weegt het politieke argument blijkbaar zwaarder door. De algemene rekeningen van het Waals Gewest voor de jaren 1991 en 1992 werden immers afgesloten, alhoewel de rekeningen van de voorgaande jaren nog niet waren afgehandeld. Waarom kan dit ook niet in Vlaanderen ?

Als volksvertegenwoordiger zijn mijn ambtelijke relaties met het Rekenhof uiteraard van een andere aard dan de uwe. Misschien hangt het verschil in invalshoek samen met het feit dat het Rekenhof in zijn hoedanigheid van waakhond van het parlement, mijn objectieve bondgenoot is. Ik geloof in geen geval dat de Vlaamse kamer elke vooruitgang belemmert of wenst te belemmeren. Ik denk veeleer dat het Rekenhof zich voor beide taalgroepen even soepel opstelt, om niet te zeggen zeer soepel. Het enige verschil moet elders worden gezocht : de Waalse rekening 1991 bevatte geen ellenlange waslijst van anomalieën en onduidelijkheden. Aan Waalse kant duiken om de een of andere reden schijnbaar veel minder aansluitingsproblemen op. Dat was voor de Franstalige kamer voldoende reden om voorrang te verlenen aan de behandeling van de recentere en politiek relevantere rekeningen. Ik steun deze argumentatie.

Ik ben er voorstander van om het politieke debat over de rekeningen zo snel mogelijk te houden. In een goed functionerende democratie behoort de controle van de rekeningen van een in functie zijnde regering, tot de essentiële taken van het parlement. In de huidige stand van zaken, is deze methode voor de Vlaamse Gemeenschap echter niet zonder risico's. Het voorbehoud geldt in het bijzonder ten aanzien van de zogenaamde verdoemde rekening 1991, waar omwille van de kredietoverdrachten 1990 en de afschaffing van de fondsen, een chronologische aanpak meer dan ooit aangewezen is.

Ik heb nog een aantal zaken uitgekend, waar ik niet verder zal op ingaan. Mevrouw de minister, ik wil besluiten met de volgende bedenking : ik ben me ervan bewust dat de achterstand wellicht alleen snel en doeltreffend kan worden weggewerkt, door een gecoördineerde inspanning van uw eigen diensten en die van het Rekenhof. Een verzoek tot het Vlaams Parlement om het Rekenhof opdracht te geven even snel ingediende rekeningen te controleren, is echter van het goede teveel. Juist uw vertragsmanoeuvres inzake de rekening 1991, hebben u voor de rekeningen van de volgende jaren een zo grote voor-sprong gegeven, dat het niet realistisch is te verwachten dat het Rekenhof het tempo van indienen zal kunnen bijhouden. Ik schat dat de Vlaamse kamer in elk geval een vijftal maanden nodig zal hebben om deze controle grondig uit te voeren.

Naarmate de Vlaamse Gemeenschap haar achterstand inhaalt, zullen de Voorafbeeldingen een andere rol krijgen. Mevrouw de minister, u zult zeggen dat de rekeningen

Platteau

kunnen worden vervangen door Voorafbeeldingen. Ik ben daar niet tevreden mee. De Voorafbeeldingen zijn niet wettelijk. Nu krijgen we de Voorafbeeldingen van 1994, vorig jaar hebben we geen Voorafbeeldingen gekregen. In Wallonië sluiten de eigenlijke rekeningen zo goed aan bij de Voorafbeeldingen, dat de controle van de definitieve rekeningen voor het Rekenhof bijna een routineklus is geworden. Naarmate Vlaanderen erin slaagt om dit na te volgen, kan de inhaalbeweging haast geruisloos worden ingezet. Zodra we de achterstand bij de Algemene Rekeningen helemaal hebben weggewerkt, wordt de prefiguratie-oefening eigenlijk overbodig.

Het fundament voor een snelle verwerking zal echter door uw administratie moeten worden gelegd en het zal een lastig karwei worden. Mijn interpellatie had als eerste doel om de problematiek te onttrekken aan het niet altijd even openbare correspondentie-circuit tussen uzelf, het Rekenhof, de commissie- en de parlementsvoorzitter. Ik hoop dat mijn uiteenzetting een stimulans betekent waardoor er eindelijk wat schot in de zaak komt. Ik herhaal het : het gaat om veel meer dan een louter boekhoudkundige plichtpleging. Het gaat om misschien wel de meest wezenlijke taak van het parlement : de controle op de manier waarop de in functie zijnde regering het geld van de belastingbetaler aanwendt.

Voorts wil ik, naast mijn zeker-niet-retorische vragen, ook de oorzaken van een dergelijk tranendal even opgehelderd zien. Hoe zal de minister dit verhelpen ? Wanneer krijgen we de rekeningen 1991, 1992, 1993 en 1994 ? Hoe stelde de minister de diverse begrotingen op, dit zonder te beschikken over de rekeningen ?

De voorzitter : We hebben al eerder een bespreking gevoerd over deze problematiek. Ik heb toen beloofd hierover een brief te richten aan het Rekenhof en aan de minister. Op de agenda straks staat er een voorstel van de minister, waarover ook de mening van het Rekenhof werd gevraagd. Als parlement zullen we advies moeten uitbrengen : wachten op alle rekeningen of de relevante rekeningen eerst aanpakken. In het laatste geval spelen we politiek snel op de bal, de andere rekeningen kunnen we dan later inlopen. Dat debat wil ik echter duidelijk van dit debat afscheiden.

Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, collega's, het zal de heer Platteau misschien verwonderen, maar het enige antwoord dat ik kan geven is : mea culpa. Wat kan ik antwoorden ?

De heer Stefaan Platteau : Het verwondert mij niet, maar het siert u.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Mea culpa, en daarmee is het antwoord op uw vraag ten einde. Dat

meen ik, alhoewel ik u gerust nog een paar gegevens wil geven. Het heeft geen zin om veel vergelijkingen te maken. Ik kan alleen maar vaststellen dat de diverse diensten, zowel de federale als de Vlaamse diensten en het Rekenhof zelf, er niet in slagen om in te lopen wat ze willen inlopen. Ik heb dat tijdens de vorige regering al willen doen en ik ben er niet in geslaagd : mea culpa.

De algemene rekeningen voor de begrotingsjaren tot en met 1990 worden door de Vlaamse Gemeenschap opge maakt op basis van de gegevens die door de administratie van de thesaurie van het federale ministerie van Financiën werden overgemaakt. Voor de begrotingsjaren 1988, 1989 en 1990 heeft de Vlaamse administratie deze gegevens op 8 maart 1994, 8 november 1994 en 9 maart 1995 ontvangen. Deze gegevens werden grondig gecontroleerd met behulp van de documenten in het bezit van de Vlaamse Gemeenschap. Er werden een aantal belangrijke wijzigingen aangebracht. De algemene rekeningen van deze begrotingsjaren werden op 28 april 1995, 28 december 1995 en 15 mei 1996 aan het Rekenhof overgemaakt. De algemene rekeningen 1988 werden op 23 januari 1996 door het Rekenhof afgesloten. Het ontwerp van decreet van hetzelfde jaar werd op 19 maart 1996 door de Vlaamse regering goedgekeurd.

Vanaf het begrotingsjaar 1991 is de Vlaamse Gemeenschap integraal verantwoordelijk voor het opmaken en het afleggen van de algemene rekeningen, op basis van de gegevens uit het eigen financieel systeem. De algemene rekening 1991 werd op 30 december 1993 aan het Rekenhof voorgelegd. Dat was vrij vroeg. Het was de eerste rekening en we hebben niet gewacht op de afwerking van 1990.

Op 16 augustus 1994 formuleerde het Rekenhof over deze rekening een negentien bladzijden tellende nota. Deze nota handelde over de rekening 1990 en de daarmee samenhangende overdracht van kredieten en saldi van de afgeschafte begrotingsfondsen naar 1991. De nota handelde ook over de boekhoudkundige verwerking in de thesaurierekening van de overdracht van de financiële saldi. De opmerkingen sloegen dus niet op het boekjaar 1991, maar op de voorgaande jaren. De aanmerkingen die u hebt geciteerd, hadden allemaal te maken met de bewerkingen van de federale thesaurie. Dat is geen vingerwijziging, helemaal niet. Ofwel is onze wetgeving niet juist, ofwel slagen we niet in ons opzet, omdat we niet beschikken over de juiste ambtenaren. Het is absoluut noodzakelijk dat we denken aan outsourcing. Dit is louter een vaststelling.

Op 7 november 1994 heeft de eerste voorzitter van het Rekenhof zijn instemming betuigd met mijn voorstel om een overleg over de problematiek 1991 tussen beide administraties op te starten. Tijdens de eerste vergadering bleek de problematiek van de rekeningen van rekenplichtigen, de overdracht van kredieten, de afschaffing van de

Demeester-De Meyer

begrotingsfondsen en de boekhoudkundige verwerking van het opstarten van de eigen thesaurie in 1991 zo complex, dat werd geopteerd voor een chronologische aflegging van de algemene rekeningen. Daar gebeurde misschien de eerste fout, waartoe we samen hebben beslist.

De algemene rekeningen van 1988, 1989 en 1990 werden opgemaakt, zodat er nu duidelijkheid bestaat over de correctheid van de in de algemene rekening 1991 op te nemen gegevens. De algemene rekening 1991 is de scharnierrekening waarin de omslag moet gebeuren van de periode tot en met 1990, toen de federale thesaurie optrad als kassier en boekhouder van de Vlaamse Gemeenschap, naar de huidige toestand. Een correcte algemene rekening 1991 is onontbeerlijk voor een verdere snelle en correcte afhandeling van de algemene rekeningen van 1992. Om een correcte vertrekbasis voor 1991 te bewerkstelligen, zullen de besprekingen met het Rekenhof over de door het hof geformuleerde opmerkingen worden hernomen en op korte termijn afgerond.

Het overleggen van de algemene rekening 1992 en 1993 aan het Rekenhof zou in de eerstkomende maanden gebeuren.

Ik heb gisteren aan de ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap gevraagd de gegevens van 1994 en 1995 over te maken aan het Rekenhof, naar ik hoop zelfs voor het einde van het jaar. Dit vraagt een enorme inspanning. De vraag naar de zinnigheid, is natuurlijk weer een andere vraag. Zolang het ene boekjaar niet is afgesloten, vormt het indienen van een rekening van het volgende natuurlijk een probleem. Op 15 april 1996 heb ik een schrijven gericht aan de voorzitter van het Vlaams Parlement opdat de nodige maatregelen zouden worden genomen voor een optimale samenwerking tussen de Vlaamse administratie en het Rekenhof. Het Rekenhof is uiteraard een instrument van het parlement. Zo moet ik vaststellen dat de rekeningen van 1991 en 1992 werden goedgekeurd bij de andere gemeenschappen, hoewel geen van hen over de rekeningen van 1990 beschikken. Mijnheer Platteau, we hebben immers nog geen opmerkingen gekregen bij 1991. Dat gebeurde alleen bij 1990.

Zelf heb ik onlangs het initiatief genomen om een samenwerkingsprotocol af te sluiten tussen de administratie Accounting, Budgettering en Financieel Management enerzijds en het Rekenhof anderzijds. De besprekingen hierover zijn gestart op 30 mei en vonden oorspronkelijk wettelijk plaats. Van mijn ambtenaren vernam ik gisteren dat deze bijeenkomsten op vraag van het Rekenhof nu om de veertien dagen plaatsvinden. Het is de bedoeling dat de besprekingen worden afgerond omstreeks het einde van het jaar. Dat protocol moet ons ertoe in staat stellen om de algemene rekeningen voor het einde van deze zittingsperiode binnen de wettelijk vastgestelde termijn voor te leggen. Dat is althans mijn wens, maar ik ben

daar voorzichtig mee. Ik hoop dat de samenwerking en onze ambitieuze doelstellingen tot resultaten zullen kunnen leiden. Ik ben me er evenwel van bewust dat deze doelstellingen maar een optimaal effect zullen hebben als er ook een optimale samenwerking tussen administratie en Rekenhof ontstaat. Ik wil zelfs niet eens de vraag stellen waar de eventuele problemen zouden kunnen rijzen. Ik ben tevreden wanneer men mij meedeelt dat de ambtenaren niet voldoen aan hun opdracht of vice versa. Is dit het geval, dan vind ik het belangrijk dat men mij op de hoogte houdt, zodat ik op grond daarvan maatregelen kan treffen. Ik ben er evenwel sterk van overtuigd dat de administratie de gedane wensen op dit ogenblik misschien onmogelijk kan vervullen.

De voorzitter : De heer Platteau heeft het woord.

De heer Stefaan Platteau : Mevrouw de minister, het siert u dat u de waarheid volmondig hebt erkend, net zoals u erkent dat we in een soort van budgettaire archeologie zijn terechtgekomen.

Op sommige ogenblikken is uw relaas vrij poëtisch getint, vooral dan wat het verzinnen van slogans betreft. In één van uw begrotingen, ik denk van 1996, vond ik het systeem van de vijf v's : visie, verantwoordelijkheid, voorzichtigheid, volledigheid en vernieuwing. Wat de drie eerste betreft, volg ik uw redenering, wat de overige betreft, niet. De vernieuwing zal nu misschien tot stand worden gebracht. Ik vraag me echter af waarom men op deze interpellatie heeft moeten wachten om dit te doen. De volledigheid is er in het verleden in elk geval nooit geweest. Ik persoonlijk heb nooit een balans kunnen opmaken zonder de cijfers van het vorige boekjaar. Ik vraag derhalve nogmaals – die vraag bleef namelijk onbeantwoord – hoe het mogelijk was om die diverse begrotingen, die we telkens hebben gekregen en geanalyseerd, op te stellen zonder rekeningen. Ik neem alvast nota van het feit dat het nu beter zal gaan, dat er maatregelen zullen worden genomen en er eventueel mensen van buiten de administratie zullen worden aangetrokken om dit te doen, net als van de belofte dat er een betere samenwerking zal zijn met het Rekenhof.

Ik zit in de oppositie. Ik doe dat niet met plezier, maar men heeft het zo gewild. Welnu, onze rol van opposant moeten we dan ook spelen. Het is aan ons om de mening van de mensen te verwoorden en zodoende te vragen dat de democratie zeker zou spelen wat rekeningen betreft, dat er doorzichtigheid zou zijn in de comptabiliteit van onze regering.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer Platteau, u weet zeer goed dat de begrotingen uiteraard worden opgemaakt op basis van de prefiguraties. Dat is niet zo moeilijk. Op een beperkt aantal elementen en details na weten we perfect wat de uitvoering van een begroting is. Trouwens, bij de opmaak van de begroting voor 1997

Demeester-De Meyer

gaan we inderdaad uit van de prefiguraties. Aan de hand daarvan kunnen we zien waar bepaalde kredieten al dan niet volledig worden opgebruikt.

U vraagt waarom u hebt moeten wachten tot deze interpellatie. We zijn hier permanent mee bezig. Ik stel alleen vast dat ik de diverse doelstellingen die ik me vier jaar geleden, bij het aantreden van de vorige regering, heb gesteld, heb kunnen bereiken. Er is echter één doelstelling die ik niet heb bereikt : dat heb ik toen ook gezegd. Deze is niet alleen afhankelijk van het beleid of de uitvoering door de administratie, maar wel van de wisselwerking tussen verscheidene niveaus en instellingen. Natuurlijk : it's the role of her Majesty's opposition to oppose. Ik neem u dat helemaal niet kwalijk. Toen u in de regering zitting had, is de heer Verhofstadt er al evenmin in geslaagd de rekeningen sneller af te leggen.

De heer Stefaan Platteau : Deze vergelijking gaat niet op.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Jawel. Als iemand me kan zeggen waar de witte raaf is die in staat is het beter te doen, laat deze het dan doen.

De voorzitter : De heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, ten eerste vind ik dat de minister geen mea culpa moet slaan, want het is niet haar fout dat de rekeningen te laat werden ingediend. Het is, denk ik, eenvoudig het gevolg van heel wat factoren, die zowel het federale als de evolutie binnen bepaalde instellingen van de administratie beslaan.

De heer Stefaan Platteau : Maar niet meer van 1991.

De heer John Taylor : Ik vind dus dat ze dat niet moet doen, aangezien het een vertekend beeld van de zaken geeft. Wel hoop ik dat het in de toekomst mogelijk zal zijn om de rekeningen op korte termijn af te sluiten, eens we tot ernstige afspraken zijn gekomen.

Anderzijds betreur ik dat de minister het onmogelijk acht dat de administratie op een redelijke termijn rekeningen afsluit. Daardoor opent men een debat over wat de administratie wel of niet kan. Als we een ernstige oplossing

vinden voor de problemen van het verleden, dan moet het mogelijk zijn voor administratie en Rekenhof om ervoor te zorgen dat de rekeningen op een gepaste manier en op tijd worden afgesloten. Nu geeft u echter de indruk dat de administratie niet goed werkt en derhalve moet worden afgestoten.

De voorzitter : De heer Platteau heeft het woord.

De heer Stefaan Platteau : Ik neem akte van al wat de heer Taylor heeft gezegd, want het was belangrijk : volgens hem is het mogelijk dit te doen, zodat uw schuld nog groter is. Of het nu de schuld is van de minister of van de administratie of van om het even wie, doet er voor mij niet echt toe. De bedoeling van deze interpellatie is een kentering te bewerkstelligen opdat we eindelijk die rekeningen in handen zouden krijgen en opdat de Vlaamse administratie er evengoed mee zou werken als de Waalse. Ik vind het immers erg dat de Walen het beter doen dan wij.

De voorzitter : Mijnheer Platteau, hoewel dit een openbare vergadering is, blijven aan de waarheid zekere rechten voorbehouden. Na contact te hebben opgenomen met het Rekenhof hebben we eerder in deze commissie afgesproken samen met de regering naar een oplossing te zullen streven inzake deze materie. De minister heeft vroeger al een poging ondernomen om zelf de zaak te deblokken. Nu zal het parlement er een zaak van maken om zo snel mogelijk een aantal obstakels te verwijderen. Dat was de bedoeling en we hebben niet gewacht tot deze interpellatie om deze te verwezenlijken : daar moeten we eerlijk in zijn. Uw interpellatie wijst echter nogmaals op de belangrijkheid van het probleem. Straks, wanneer we het overleg bespreken en een advies formuleren over het voorstel van de minister, zullen we bij voorbaat aanduiden welke richting we uit willen.

Het incident is gesloten.

We gaan verder in besloten vergadering.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 15.50 uur.*
